

Είναι κάποιες συναντήσεις τυχαίες - ίσως οι περισσότερες. Είναι άλλες προκαθορισμένες, προγραμματισμένες. Άλλες τις λες σημαντικές κι άλλες ασήμαντες ή έστω χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Κάποιες συναντήσεις συμβαίνουν για να κρατήσουν μια ζωή ή για να δημιουργήσουν τη ζωή. Μερικές συναντήσεις είναι θορυβώδεις κι άλλες πάλι σιωπηλές, την ώρα της μοναξιά μας όπου είτε συναντούμε άλλους στο νου μας είτε τον ίδιο μας τον εαυτό, στο βαθύ των σκέψεών μας. Προσωπικά δίνω μεγάλη σημασία στις συναντήσεις έστω κι αν είναι με ανθρώπους που θα με προσπεράσουν. Εγώ δεν προσπερνάω εύκολα. Αφήνω τους άλλους να το κάνουν και κάποιες φορές τρέφω μια εσωτερική έπαρση και λέω πως αυτοί θα χάσουν. Φυσικά, μια συνάντηση για να υπάρξει μεγάλη δεν απαιτεί και τη φυσική παρουσία. Νά' ναι καλά το διαδίκτυο που τα διευκολύνει αυτά σήμερα. Στην τελευταία συνάντηση που είχα (εκ του φυσικού) ένιωσα κάτι απλό, χαλαρό και καθαρό, σαν παιδικό συναίσθημα - ναι, σα παιδικό συναίσθημα - γι' αυτό και μ' έπιασε δέος. Δημήτρη, σ' ευχαριστώ για το φως. Σ' ευχαριστώ για την ανάταση ψυχής που μου δημιούργησες.